08/08/2019

Παρακλήσεις της Παναγίας στο Κλειδί και στην Αλεξάνδρεια

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Τρίτη 6 Αυγούστου το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων μετέφερε στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Κλειδίου τεμάχιο Ιερού Λειψάνου του Αγίου Νεκταρίου προς ευλογία και αγιασμό των πιστών. Στην συνέχεια ο Σεβασμιώτατος χοροστάτησε στον Εσπερινό και στην Παράκληση της Θεοτόκου και κήρυξε το θείο λόγο.

Την Τετάρτη 7 Αυγούστου το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος χοροστάτησε στον Εσπερινό και στην Παράκληση της Θεοτόκου και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό

Μητροπολιτικό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Αλεξανδρείας.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στο Κλειδί:

«Ἀλλ᾽ἡ Φῶς τετοκυῖα, τό θεῖον καί προαιώνιον, λάμψον μοι τό φῶς τό χαρμόσυνον».

Ἑορτή τῆς θείας Μεταμορ-φώ-σε-ως σήμερα· ἡμέρα κατά τήν ὁποία τό φῶς τῆς Θεότητος κα-τηύ-γασε τούς μαθητές τοῦ Χρι-στοῦ ἐπί τοῦ ὄρους Θαβώρ· ἡμέρα κατά τήν ὁποία ἀποκαλύφθηκε γιά πρώτη φο-ρά στόν κόσμο τό ἄκτιστο καί προαιώνιο φῶς τοῦ Θεοῦ στούς ἀνθρώπους.

Καί δέν ἀποτελεῖ σύμπτωση τό γε--γονός ὅτι ὁ Χριστός, τό πρό-σω-πο τοῦ ὁποίου καταλάμπεται σή-με--ρα ἀπό τό φῶς τῆς Θεότητος, προκειμένου οἱ μαθητές του νά τό δοῦν καί νά κατανοήσουν, ἔστω καί λίγο, τήν αἴγλη καί τή δόξα πού περιέβαλε τόν διδάσκαλό τους, ἀλλά καί γιά νά ἀποκτήσουν μία πρόγευση τῆς θείας φωτοχυσίας ἡ ὁποία ἀναμένει στόν οὐρανό τούς ἐκλεκτούς τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι σύμ--πτωση, λοιπόν, ὅτι ὁ Χριστός ὀνομάζει τόν ἑαυτό του «φῶς τοῦ κόσμου». Ὁ Χριστός εἶναι «φῶς ἐκ φωτός», ὅπως ὁμολογοῦμε καί στό Σύμ-βο-λο τῆς πίστεως καί εἶναι αὐτός πού «φωτίζει πάντα ἄνθρω-πον ἐρ-χόμενον εἰς τόν κόσμον».

Καί ἐάν σκεφθεῖ κανείς πόσο με-γάλη εἶναι ἡ σημασία τοῦ φυ-σι-κοῦ φωτός στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου, τότε μπορεῖ νά κατανοή-σει πόσο ἀκόμη μεγαλύτερη εἶναι ἡ ση-μα-σία τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ πηγή τοῦ θείου φωτός, γιά τόν κόσμο. Καί ἐάν χωρίς τό αἰσθητό φῶς εἶ-ναι ἀδύνατη ἡ ζωή μας ὡς ἄν-θρω-πων, γιατί τό φῶς εἶ-ναι τό ἀπα-ραί-τητο στοιχεῖο τῆς ζω-ῆς, εἶναι ἀκόμη περισσότερο ἀδύνατο νά ὑπάρξει πνευματική ζωή χωρίς τό πνευματικό φῶς, χωρίς αὐτό τό θεῖο φῶς πού ἔλαμ-ψε στό πρό-σω-πο τοῦ Χριστοῦ κατά τήν ἡμέρα τῆς Μεταμορφώσεως στό ὄρος Θα-βώρ. Διότι τό θεῖο αὐτό φῶς δέν εἶναι μόνο ἀνα-γκαῖο γιά νά προά-γεται ὁ ἄνθρω-πος στήν ἐν Χριστῷ ζωή· δέν εἶναι μόνο ἀναγκαῖο γιά νά βλέπει πού βαδίζει καί ἐάν βα-δίζει στόν δρόμο πού τόν ὁδηγεῖ στή συνάντησή του μέ τόν Θεό, ἀλλά εἶναι καί ἀνα-γκαῖο γιά νά πα--ρηγορεῖ καί νά ἐνι-σχύει τόν πι-στό στόν πνευμα-τι-κό του ἀγώνα, διότι καί αὐτή ἡ θετική ἐπίδραση τοῦ φωτός στήν ψυχή τοῦ ἀν-θρώ-που εἶναι μία ἀπό τίς ἰδιότητές του.

Καί ἐπειδή ἡ πορεία τοῦ πιστοῦ μέσα στόν κό-σμο καί μέσα στόν πνευματικό ἀγώ-να δέν εἶναι μία εὔ-κολη καί ἀνέφελη ὑπόθεση, ἀλλά ἔχει δυ-σκο--λίες καί πειρα-σμούς καί συμ-πλο--κές καί συγ-κρού--σεις μέ τόν κο-σμοκράτορα τοῦ σκότους, τόν διάβολο, πού ἐκτός τῶν ἄλλων προσπαθεῖ μέ κάθε τρόπο καί μέσο νά φέρει στήν ψυχή τοῦ ἀγωνι-ζο-μένου πι-στοῦ τήν ἀθυμία, τήν ἀπο--γοή-τευ-ση καί

τήν ἀπαισιοδοξία, ὥστε νά τόν κάνει νά ἐγκατα-λεί-ψει τήν προ--σπάθεια, νά ἐγκα-τα-λεί-ψει τόν ἀγώνα, γι᾽ αὐτό καί ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπό τήν πα-ρηγορία καί τήν ἐνί-σχυ-ση καί τή χαρά πού προσφέρει τό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Γιατί καί μία μόνο ἀκτί-να του ἀνα-ζωογονεῖ τήν ψυ-χή μας καί μᾶς δίνει τή δύναμη νά συνε-χίσ-ουμε τήν προσπάθεια, τή στιγ-μή πού νο-μίζουμε ὅτι ὅλα εἶναι ζο--φε-ρά, ὅλα εἶναι σκο-τει-νά καί δέν ὑπάρ-χει καμία διέ-ξοδος ἀπό τούς πει-ρα-σμούς καί τά ἐμπόδια πού δη-μιουργεῖ ὁ ἀντί-δι-κος τῆς ψυχῆς μας γιά νά μᾶς ἀπομα-κρύ-νει ἀπό τή σωτηρία μας.

Αὐτή τήν ἀνθρώπινη ἀνάγκη γιά τήν παρουσία τοῦ θείου φωτός στή ζωή μας καί στόν πνευματικό μας ἀγώνα ἔχοντας ὑπόψη του, ἀδελφοί μου, ὁ ἱερός ὑμνογράφος, ζητᾶ ἀπό τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, στό πρῶτο τροπάριο τοῦ Μεγάλου Παρακλητικοῦ Κανόνος πού ψά-λα-με πρό ὀλίγου, νά καταλάμψει τήν ψυχή του μέ τό χαρμόσυνο φῶς τοῦ Υἱοῦ της, ὡς Μητέρα τοῦ θείου καί προαιωνίου φωτός, δη-λαδή τοῦ Χριστοῦ.

«Ἡ φῶς τετοκυῖα, τό θεῖον καί προ-αιώνιον, λάμψον μοι τό φῶς τό χαρμόσυνον», ζητήσαμε μαζί του καί ἐμεῖς ἀπό τήν Παναγία μας, προκειμένου νά ἀντιμετωπίσουμε τίς ἐπαγωγές τῶν λυπηρῶν πού τα-λαιπωροῦν καί δοκιμάζουν τήν ψυχή μας ἀλλά καί τά νέφη τῶν συμφορῶν πού καλύπτουν τήν καρ-διά μας καί μᾶς ἐμποδίζουν νά συνεχίσουμε τόν ἀγώνα μας.

Γιατί ποιός μπορεῖ νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι δέν ἔχει δοκιμάσει θλίψεις καί ταλαιπωρίες καί πειρασμούς καί δυσκολίες πού τοῦ κόβουν τά φτε-ρά, πού τοῦ σκοτεινιάζουν τήν ψυ-χή καί δέν ἔχει πλέον δύναμη νά ἀγωνισθεῖ γιά τίποτε στή ζωή του; Δυστυχῶς κανείς μας. Ὅλοι αἰ-σθα---νόμαστε σέ διαφορετικό βαθμό καί γιά διά-φορους λόγους κ-ατά καιρούς τέτοια συναισθή-ματα καί ἀντιμετωπίζουμε ἀνάλογες δυ-σκο----λίες, γι᾽ αὐτό καί ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη τή βοήθεια καί τή μεσο-λά-βηση τῆς Παναγίας μας γιά νά λά-βουμε αὐτό τό θεῖο καί χαρμό-συνο φῶς.

Καί ἐπειδή ἡ Παναγία μας ἔχει τή χάρη νά μᾶς κάνει κοινωνούς καί μετόχους τοῦ φωτός τοῦ Υἱοῦ της, ἄς μήν παραλείπουμε ποτέ νά σπεύ-δουμε πρός αὐτήν καί νά τῆς ἀναθέτουμε ἀνάμεσα στά ἄλλα αἰ-τήματά μας καί αὐτό μας τό αἴ-τη-μα: «ἡ Φῶς τεκοῦσα, τό θεῖον καί προαιώνιον, λάμψον μοι τό φῶς τό χαρμόσυνον».

Καί νά ἔχουμε, ἀδελφοί μου, βε-βαία τήν ἐλπίδα μας στήν Πανα-γία μας, ὅτι, ἐάν τῆς τό ζητοῦμε εἰ-λι-κρινά καί μέ πίστη, θά καταλάμ-ψει καί τίς δικές μας ψυχές μέ τό φῶς τοῦ Υἱοῦ της, ἐκδιώκοντας ἀπό αὐτές τά νέφη τῶν συμφορῶν καί τῶν πει-ρασμῶν.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Αλεξάνδρεια:

«Μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρά Κυρίου».

Μέ αὐτούς τούς λόγους πού ἀκούσαμε πρό ὀλίγου, ἀδελφοί μου, στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τοῦ Μικροῦ Παρακλητικοῦ κανό-νος πού ψάλαμε ἀπόψε, μακαρίζει ἡ Ἐλισάβετ τήν ἐξαδέλφη της, τήν Μαριάμ, τήν Παναγία μας, ἡ ὁποία τήν ἐπισκέπτεται μετά τόν Εὐαγγελισμό της ἀπό τόν ἀρχάγγελο Γαβριήλ.

Τήν μακαρίζει, γιά τήν πίστη στό μήνυμα τοῦ ἀρχαγγέλου, γιά τήν πίστη της ὅτι θά πραγματο-ποιη-θοῦν ὅσα τῆς ἔλεγε, χωρίς νά ζη-τή-σει καμία διαβεβαίωση, χωρίς νά ἀπαιτήσει κανένα ἐχέγγυο.

Τήν μακαρίζει, μέ ἄλλα λόγια, γιατί δέχθηκε μέ προθυμία καί χωρίς ἀντίρρηση νά διακονήσει τό σχέ-διο τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γέ-νους. Τήν μα-κα--ρί-ζει, γιατί στό μή-νυμα τοῦ ἀρ-χαγ--γέλου ὅτι ὁ Θεός τήν ἐπέλεξε ἀπό ὅλες τίς γυναῖκες τοῦ κόσμου γιά νά γίνει ἡ μητέρα τοῦ Υἱοῦ του, ἐκείνη ἀπάντησε ἀμέ-σως κα-τα-φα-τι-κά καί μέ ἀπό-λυτη ὑπα-κοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τήν μακαρίζει, γιατί ἔχει τήν πραγματική πίστη, τήν πίστη πού ζητᾶ ἀπό ἐμᾶς ὁ Θεός. Καί ἡ πίστη αὐτή εἶναι πίστη χωρίς προϋπο-θέ-σεις, χωρίς ἐρωτηματικά καί χω-ρίς ἀστερίσκους, πίστη πού βασί-ζεται στό δεδομένο ὅτι ὁ Θεός εἶ-ναι ἀληθινός καί παντοδύναμος καί μπορεῖ νά κάνει ὅ,τι λέγει καί ὑπόσχεται.

Μέ τόν μακαρισμό της ἡ Ἐλι-σά-βετ προλαμβάνει τόν μακαρισμό τοῦ Κυρίου γιά ἐκείνους πού πι-στεύ-ουν χωρίς νά ἔχουν δεῖ καί χωρίς νά γνωρίζουν.

«Μακάριοι οἱ μή ἰδόντες καί πι-στεύσαντες», θά πεῖ ὁ Χριστός στόν ἀπόστολο Θωμᾶ, ὁ ὁποῖος θά πιστεύσει, ἀλλά ἀφοῦ δεῖ καί ψη-λαφίσει τά τεκμήρια τῆς Ἀναστά-σεως στό σῶμα τοῦ διδασκάλου του.

Ἡ Ὑπεραγία ὅμως Θεοτόκος πι-στεύει χω-ρίς νά δεῖ, χωρίς νά ψη-λαφίσει, χω-ρίς νά ζητήσει ἐπιβε-βαίωση, γιατί διαθέτει μία ἀγνή καί κα-θαρή καρδιά, διαθέτει τήν καθα-ρό-τητα ἐκείνη ἡ ὁποία ἐπι-τρέπει σέ ὅσους τήν ἔχουν νά δοῦν τόν Θεό, χωρίς νά τόν βλέπουν μέ τά αἰσθητά τους μάτια, διότι «οἱ κα-θαροί τῇ καρδίᾳ τόν Θεόν ὄψο-νται».

Καί ἡ ταπεινή Κόρη τῆς Ναζαρέτ, παρότι ἀκούει ἀπό τόν ἀρχάγγελο Γαβριήλ τό πιό παράδοξο μήνυμα πού θά μποροῦσε νά ἀκούσει ποτέ ἄνθρωπος, ὅτι δηλαδή τήν ἐπέλε-ξε ὁ Θεός γιά νά γίνει αὐτή διά τῆς ὁποίας θά ἔλθει στόν κόσμο ὁ Υἱός του, τό πιστεύει χωρίς νά διστάσει. Τό πιστεύει χωρίς νά ἀμφιβάλλει. Γιατί βλέπει τόν

Θεό μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς της ἤδη νά κατασκη-νώ-νει διά τοῦ ἁγίου Πνεύματος στήν ἄμωμη γαστέρα της.

«Μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρά Κυρίου».

Αὐτή ἡ πίστη τῆς Παναγίας Παρ-θένου εἶναι ἕνας ἀπό τούς λόγους γιά τούς ὁποίους τήν μακαρίζουν «πᾶσαι αἱ γενεαί», ἀλλά εἶναι συγ-χρόνως καί ἕνα μεγάλο πρό-τυπο καί γιά μᾶς, τούς συγχρόνους πι-στούς, πού μποροῦμε καί πρέπει νά ἀκολουθήσουμε.

Οἱ ἄνθρωποι κατά καιρούς ἐμπι-στευθήκαμε καί πιστεύσαμε πολ-λούς, ἀλλά ἀστοχήσαμε καί ἀπο-γοη-τευθήκαμε, καί γι᾽ αὐτό ἀρνη-θή--καμε τήν πίστη στόν Χριστό καί ἀπομακρυνθήκαμε ἀπό Αὐτόν.

Ὅμως ὁ Χριστός δέν μᾶς ζητᾶ νά τόν πιστεύσουμε γιά νά μᾶς παρα-σύρει ἤ γιά νά μᾶς ἐξαπατήσει. Δέν μᾶς ζητᾶ νά τόν πιστεύσουμε, γιατί ἔχει συμφέρον καί ὄφελος ἀπό τήν πίστη μας. Ὁ Χριστός μᾶς ζητᾶ νά τόν πιστεύσουμε γιά νά μᾶς σώσει καί γιά νά μᾶς κάνει εὐτυχεῖς ὄχι μόνο πρόσκαιρα ἀλλά αἰώνια.

Σέ ὅσους ἀμφιβάλλουν γιά τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως καί ζητοῦν ἀποδείξεις, τίς ἀποδείξεις τίς δίδει ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος. Τίς δίδει ἡ ταπεινή καί ἀσήμαντη Κόρη τῆς Ναζαρέτ, πού μέ τήν πίστη της ἔγι-νε τό πιό τετιμημένο ἀλλά καί τό πιό προσφιλές πρόσωπο σέ ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος, σέ κάθε ἐποχή. Ἔγινε αὐτή τήν ὁποία μακαρίζουν οἱ ἄνθρω-ποι, αὐτή τήν ὁποία ἐπι-καλοῦνται καί ζητοῦν τήν προ-στα-σία καί τή βοήθειά της οἱ ἰσχυ-ροί τῆς γῆς. Ἔγινε αὐτή πρός τήν ὁποία προσ-φεύγουν οἱ ἀδύνατοι καί ταλαι-πω-ρημένοι, οἱ ἐν κιν-δύ-νοις καί πειρασμοῖς. Καί προσφέ-ρει σέ ὅλους τή μητρική της στορ-γή καί προστασία. Ὅλους μᾶς δέχεται καί ὅλους μᾶς πα-ρηγορεῖ, καί δέν παύει ποτέ νά πρεσβεύει γιά ὅσους καταφεύγουν σ᾽ Αὐτήν καί ζητοῦν τή μεσιτεία καί τή χά-ρη της.

Προστρέχοντας, λοιπόν, καί ἐμεῖς στήν Παναγία μας, ἰδιαιτέρως αὐτές τίς ἡμέρες τοῦ Δεκαπενταυ-γού-στου, πού εἶναι ἀφιερωμένος στή χάρη της, ψάλλοντας τήν Πα-ράκλησή της καί ἀπευθύνοντάς της τά αἰτήματά μας, ἄς τήν παρα-καλοῦμε νά πρεσβεύει στόν Υἱό της καί Θεό μας νά μᾶς προσθέ-σει πίστη. Νά μᾶς χαρίσει τήν πίστη πού διέθετε καί Ἐκείνη γιά νά ἀξιω-θοῦμε νά ἀπολαύ-σου-με καί ἐμεῖς τόν μακαρισμό τῶν πιστευ-ό-ντων καί τή χαρά τῆς οὐρανίου βα-σιλείας, στήν ὁποία καί ἡ Πα-να-γία μας εὐφραίνεται κοντά στόν Υἱό της καί ἀναμένοντας ὅλα τά πιστά τέκνα της.